

REFORMÁTUS HÍRADÓ

XII. ÉVFOLYAM 1. SZÁM

Támogatók: Felsővárosi, Hidelvei, Íriszi, Kerekdombi, Szamosfalvi, Törökvágási, Újalsóvárosi Református Egyházközség, Kolozsvári Református Kollégium.

Alapította:
Ballai Zoltán és Bibza Gábor
Szerkesztő: Kerekes Edit

Akinek a harang csak Györgyfalván üzen

Józsa István presbiterrel a porcelángyártól a Kozmutza Flóráig

Amint belépett a porcelángyárba, már sejtette, a munkafolyamat megismerésével töltött nap végére pedig pontosan tudta: kerámiázással akar foglalkozni egész életében. Ez teljesült is: több mint negyven éve kaolinnal dolgozik, hol porcelángyárban munkásként, hol magáncégnél vagy a Képzőművészeti Akadémián alkalmazottként, hol saját műhelyében keze alá dolgozókkal, hol Algériában mesterként vagy gyermekfoglalkozásokon szenvedélyből. Amit tényszerű szakmaválasztásakor még nem tudott, hogy gyermekekkel nemcsak agyagolni lesz alkalma, hanem éjszakai gondozóként szeretni és segíteni a Kozmutza Flóra Hallássérültek Speciális Iskolája bentlakásában a fogyatékkal élőket. Bár szülőfalujához már akkor is ragaszkodott, tizenévesként még az sem látszott, hogy évtizedekkel később többemagával hagyományörzőként öregbíti majd Györgyfalva hírnevét a nagyvilágban és házgondnokként szolgálja falusi közösségét, presbiterként kolozsvár-újalsóvárosi gyülekezetét. A harangszó viszont csak Györgyfalván szólítja meg. (Interjúnk a 8–9. oldalon)

Élete minden mérföldkövénél Isten terve teljesült

Identitáskeresés és Dupla Káté

Ifjúsági rendezvények a Kolozsvári Református Egyházmegyében

Kétévnyi kényszerzünetet kell bepótolni, így hát mozgalmas időszakon vannak túl a kolozsvári református egyházmegye fiataljai, akik az utóbbi hetekben két nagyszabású rendezvényen is részt vehettek. A helyi IKE az első- és másodéves kolozsvári konfirmandusoknak szervezett interaktív, vicces, kalandos, titok-

zatos Dupla Kátét, a köznyelvben Kakasos templomként emlegetett felsővárosi egyházközségben pedig identitáskereső istentisztelet-sorozatot szerveztek fiatalosabb, közvetlenebb liturgiával, amit ráadásul még csak ezután fognak méltóképpen lezárni egy ifjúsági nappal. (Beszámolók a 9. és 10. oldalon)

Húsvéti perspektíva

Kidobtuk Krisztust! Kidobtuk Krisztust egy nemzedék alatt a lelkünkben, az Európai Unió alkotmányából, végül pedig a tárgyi valóságból is. Egyre kevésbé van helye a kereszti vagy a szenvedő Krisztus ábrázolásának, egyáltalán a keresztyén narratívának a közgondolkodásban, közbeszédben. Mindezt mi magunk is fejszóvalva elfogadjuk.

Háború vesz körül bennünket és meglepődünk az erőszak, pusztítás és félelem láttán. Elfelejtjük, hogy a krisztusi eszme lassú feladásának egyenes következménye ez. Sajnálkozunk, gyűjtünk, kapkodunk, félünk, csodálkozunk, rettegünk mindazon, ami a szomszédunkban történik. Hagyjuk magunkat megvezetni. Ennyi maradt számunkra. Nem vagyunk képesek az eseményeket befolyásolni, netalán megállítani. Krisztus nélkül erőtlenek és kiszolgáltatottak lettünk.

Ez a húsvétünnep teljesen más, mint az előzőek a mi nemzedékünk életében. A világjárvány világháború felé mutató katonai összecsapásba torkollott. Ebben a helyzetben ültünk húsvétot, és kérdezzük egymástól: még mi jöhet? Egészen más látásmódra, távlatra lenne szükségünk: új húsvéti perspektívára.

Jézus Krisztus feltámadása húsvét reggelén teszi Isten tervét érthetővé és az ember életét élhetővé. A feltámadás fénye által látó ember perspektívája, távlata teljesen más. Nem ragad le a pillanat megfogó erejénél, messzebb tekint. Távlata van ennek a szemléletmódnak. Látja a múlt hibáit, elismeri azt, változtatni akar rajta, és látja a megoldást, a krisztusi jövőt. A keresztyén ember távlata az örökkévalóság, amely Krisztus húsvéti feltámadásával a miénk lett. Ha hagyjuk, hogy beragvója életünket, a feltámadás fényénél eltörpül betegség, halál, minden átmeneti esemény, csak húsvét van a szemünk előtt.

Adja az Úristen, hogy ez a húsvét a lelki feltámadásunk kezdete legyen. Új kezdet, új rálátás a világ dolgaira. Az egyén megszentelődésével pedig társadalmunk megújulása is elkezdődjék.

Dr. Bibza Gábor
esperes

Akinek a harang csak Györgyfalván üzen

■ Györgyfalván született 1960 márciusában, ott végezte el az iskolát, és kilencedikesként a Brassai Sámuel Elméleti Líceumba került, ami nagyon meghatározta a további életét.

– Amikor 10. osztályból 11. osztályba kellett felvételizni, a vizsgán vonal alatt az első lettem. Hát én ezt nem néztem meg. Úgy láttam, hogy vonal alatt, kész, már el is döntöttem, hogy valamilyen szakmát kell választani, inasiskolába kell menni, és az elég húzós, nyomasztó vakáció után már a szünet utolsó napjaiban visszamentem az iskolába a papírokat kikérni. Találkoztam kedves osztályfőnökömmel, dr. Árkosi Sándorral, mi voltunk az utolsó osztálya. Rám köszönt kedvesen: *Szervus, István! Na, hova adtad be a papírjaidat?* Mondom, én sehova. Most jöttem, hogy valami inasiskolába... *Miért inasiskolába? Hát neked sikerült a vizsgád.* Hát nem, vonal alatt vagyok. *Vonal alatt, de sikerült a vizsgád. Tehát ezzel egy másik iskolába, ahol hely maradt, be lehet iratkozni. Na, gyertünk be a tanáriba!* Ott voltak a lapok, amelyekben megjelent, hol maradtak helyek, fellapozta, és rátette az újat egy vonalra, azt mondja, *na, ez neked nagyon jó.* Clujana ipari líceumnak nevezték (MIU), a könnyűiparhoz tartozott. *Itt most indul egy fél magyar osztály, üvegűjás és optikai üvegtisztítás.* Tudta, hogy közügyességgel nem állok rosszul. Én meg is fogadtam, megköszöntem, elvittem a papírjaimat, beadtam az iskolához, amikor beiratkoztam, épp kerámia szak indult. Az osztályfőnökömön keresztül az Úristen odavezetett engem abba az iskolába.

Az volt a szokás, hogy a gyakorlatot összesűrítették, így nem két nap iskola, egy nap gyár, hanem két hónap gyár volt, utána iskola. És mi azzal kezdtük, hogy a gyárba mentünk. Az Irisz porcelángyárba, ami akkor nagyon jól menő, hírneves gyár volt. Az anyag-előállításól egészen a csomagolásig végigvittek a gyártási folyamaton, gyönyörű dolgokat készítettek, és én aznap már biztos voltam abban, hogy ezt akarom csinálni. Szereltem volt első látásra. Az illatok, azoknak a vegyszereknek, a terebentinnek, acetonnak, festékeknek, kaolinnak az illata nagyon megtetszett, maga a munka is, és aztán ahogy el-

kezdünk dolgozni, napról napra egyre jobban rájöttem, hogy tényleg nekem való munka. És íme, negyvenharmadik éve, hogy kerámiával foglalkozok.

Közben voltak más munkáim is, szintén kerámiával kapcsolatosak. Magánvállalkozásba kezdtem ugyancsak kerámiával, aztán a Képzőművészeti Akadémián technikusként szintén kerámia szakon két évet kihúztam nagy nehezen, épp abban az időszakban, amikor a fizetések hónapokig nem jöttek – a magánvállalkozásom meg kezdett fejlődni –, és akkor úgy döntöttem, hogy azt félbehagyom, pedig nagyon szerettem gyerekekkel foglalkozni, aranyosak voltak, ügyes egyetemisták, nagyon sok köztük a tehetséges. Aztán bevezettek egy kötelező adót, amit az előző évi forgalom után számoltak ki, és nagyon nagy összeget kellett volna fizessek, akkor már alkalmazottaim nem voltak, így a vállalkozásom is hanyatlott. És akkor az Úristen megint mentőövet küldött: Algériában egy porcelángyárban dolgoztam fél évet modellezőként, egy olasz vállalkozó dolgozóit próbáltuk betanítani.

Ezeket a gyerekeket nem sajnálni, hanem szeretni és segíteni kell

– Már gyerekkorában megismerte a hivatását, és ez végigkísérte az életét. Milyen jó, hogy az isteni gondviselés ennyire nyomon követhető.

– Ezt akkor még nem tudtam, később jöttem rá, hogy minden az Úristennek a segítségével és az ő irányítása, és ahogy mindenkivel, úgy velem is terve volt. Amikor visszajöttem Algériából, már nem cégre, hanem a saját műhelyemben dolgoztam, és rájöttem, hogy egyszemélyes vállalkozás termelésben szinte lehetetlen úgy, hogy nyereséges legyen, és abból az egész család meg tudjon élni. Ekkor a feleségem már kiszállt a munkából. Ismét az Úristen munkálkodott: felajánlották, hogy a magyar színháznál lesz egy díszletfestői állás. Körülbelül egy évig hitegettek, végül a felszabadult állást más kapta meg. Később a Kozmutza Flóra Hallássérültek Speciális Iskolájába kerestek éjszakai gondozót, nagy szeretettel vizsgáztam, megnyertem, elfoglaltam, és azóta hallássérült, Down-szindrómás gyerekekkel

foglalkozom éjszakai felügyelőként a fiúbentlakásban. Mindig nagyon szerettem a gyerekeket, ők is megkedveltek, falunapokra, városnapokra jártam agyagozni gyerekekkel Szentlászlón, Magyarfenesen, Györgyfalván, Kolozsváron, többfelé, évente 7-10 alkalommal. Megértettem, hogy azért nem kellett nekem a magyar operához kerülni, mert itt volt rám nagyobb szükség. Az iskolában az első reakció az volt, hogy jaj, Istenem, ezeket a gyerekeket sajnálni kell. Hamar rájöttem, hogy nem sajnálni kell őket, hanem szeretni és segíteni – ez lehet hivatás. A vállalkozást folytatom, a kerámiázást nem tudom kihagyni, de most már csak gyártási előkészítéseket végzek ipari kerámiához, nem végterméket, hanem gipszből magot, negatívot, anyagformát.

Csipketálévek

– Hogyan kezdett saját vállalkozásba?

– Egyik Romániából kiköltözött magyarországi ismerősöm kért meg, hogy segítsék beindítani egy kerámiagyárat Budapesten. Ingáztam Budapest és Kolozsvár között, egy-két hétre, egy hónapra átmentem Magyarországra, előkészítettem a modelleket, gipszformákat az alkalmazottainak. Egy idő után nehezemre esett kijárni, lányom kicsi volt, feleségem betegségen, műtéten esett át, akkor úgy döntöttünk, hogy áthozzuk a termelés modellező részét Kolozsvárra. Egy ideig így csináltuk, de akkor neki lett nehéz a negatívokat, gipszdolgokat áthordani, és akkor az anyagot, gépezetet áthoztuk ide, itt béreltünk helyet, és tucatnyi munkással elkezdtünk dolgozni. Ez ment is úgy öt évig, míg annyira telítődött a piac csipketálakkal – a tulajdonos kissé lazán is vette az eladást –, hogy felgyült az áru, nem volt miből fizetést adni, és akkor leálltunk. Addigra már csak ezzel foglalkoztam, a gyárban időközben felmondtam. Az ismerősöm vállalkozásán keresztül sok mindent megtanultam. Nem egyszerű egyből beleszópnenni egy magánvállalkozásba, ahol mindent neked kell csinálni úgy, hogy huszonvalahány évet dolgoztál a gyárban, ahol minden reggel megmondták, mi a dolgod, és vilamos energiát, vizet, anyagot, mindent biztosítottak. Így kezd-

Józsa István beleszületett a népviseletbe

tem el a saját vállalkozásomat. Egy elég kezdetleges kemencét épített valaki Kolozsváron, nem volt semmi automatizálás rajta, elég sok selejt lett belőle, de alakultak a dolgok, a szakmai tudás megvolt hozzá, a feleségem meg 2-3-4 lány megtanulta tőlem. Találtunk egy nagyon jó eladót, nagybani üzletet Udvarhelyen, amely igen előnyösen, kiszállításkor fizetett. A családi házban kezdtem el, Györgyfalván, ahol édesanyám él, és amikor a két kis szoba kevésnek bizonyult, a helyi Georgikon Alapítványtól nagyobb helyet béreltem, majd amikor azt is kinőttem, még nagyobb (ahol pl. asztalosmunka, kenyérsütés is zajlik), és a mai napig ott dolgozunk az alapítvány keretében, amelynek egy véletlen folytán most már én vagyok az adminisztrátora.

A tömbházban lakom, de haza Györgyfalvára megyek

– Másik nagy szenvedélye a népviselet.

– Beleszülettem. Édesanyám egész fiatalon elkezdte a népviseletet varrni, kisgyerekként a paplan alól kukucskáltam a lányokat, akikre a mellényt meg a vizitkát varrta, és valahogy a tudatalattiban megmaradt, hogy mit varrunk rá, miért szabjuk így. Kisiskolás koromtól táncscsoportos voltam, megszerettem a táncot. Nagyon sokat lehet mesélni a györgyfalvi viseletről, születéstől halálig elkísér. Kézi hímzéssel volt kivárva a fásli is, amivel a pólyás gyereket befászlították és korosztály szerint mindenkinek megvan a viselete. A helybeliek nagyon ismerik, ha az öltözetre ránéznek, szín, díszítés, anyag szerint tudják, melyik korosztályé. Sajnos már a helybeliek is nagyon kevesen viselik, nagyon ritka alkalom, amikor beöltöznek.

Jaskó István Pittiről nagyon sokan hallottak, sokan ismerik. Nem ő volt a legjobb táncos a faluban, viszont ő volt az, aki beszélt róla, kivitte a faluból, a táncházmozgalomba beépítette, szóba állt táncosokkal, gyűjtőkkel, ruhákat varrt nekik, majdnem feláldozta a szabadságát, hiszen abban az időben nem volt egyszerű magyarországi néprajzkutatókat itatni, etetni és fogadni a házában, a szekusok hurcolták őket, de ő ezt vállalta, és

ennek megvan az eredménye. Emlékeznek rá, szerették, nagyon sokan szeretik a mai napig. A hagyományörző mozgalmat, aminek mi ma részesei vagyunk, ő indította el, az unokaöccse, Jaskó Márton Pitti folytatta, és őáltala aztán beszerveződünk mi is. A csoport olykor változik, most tíz pár vagyunk, akik lelkesen visszük a falu hírnevét Felvidékre, Kassára, Szlovákiába. Nemcsak táncolunk, betlehemes játékokat is szoktunk előadni – a györgyfalvit Jaskó Marci Pittinek az édesapja jegyezte le, kántor volt a györgyfalvi református gyülekezetben. Járunk Nagydán, Gencsapáti is nemzetközi betlehemes találkozókon mint egyetlen református csoport. Táncolunk, legényest járunk, népviseletbe öltözünk, nótázunk, megtanulunk új népdalokat, amiket édesanyámtól, idősebbektől lejegyzünk, és segítünk a györgyfalvi néptánc-táborban, amit két lelkes fiatal, Nagy Ákos és Kun István, szervezett Györgyfalván. A világ minden részéről jöttek a táborba, sajnos a járvánnyal az is kimaradt. Reméljük, hogy újra lehet kezdeni, és tovább tudjuk vinni a falu hírnevét, megőrizni a viseletét.

Én nem szakadtam el a falutól, a műhelyem mindig ott volt. Haza Györgyfalvára megyek, a tömbházban csak lakom. Györgyfalván soha nem néztük az órát vasárnap. Amikor az első harangozták, tudtuk, hogy készülődni kell. Amikor a másodikat megkondították – ez félóránként történt –, akkor népviseletbe vagy akármilyen ünnepi ruhába öltözve elindultunk. Mire a harmadikat harangozták, nekünk a cinteremben, az udvarban kellett lenni, onnan mentünk be a templomba. Ugyanígy halálesetkor, esketéskor. Amikor megcsendül a halottat jelző harang, Györgyfalván az idősebb öslakosok tudják, hogy férfi vagy nő halt meg. Az egyik harangot arra szentelték fel, hogy a férfiak elhalálózását jelezze, a kisebb a nőkért kondukt, és van olyan harang, amit nagy időre szenteltek fel. Amikor megkondult a harang, a férfiak kalapot emeltek, és azt mondták: áldassék az Úrnak neve. Bennem ez megmaradt, most is, még ha ortodox templom mellett megyek is el, és meghallom a harangozást: áldassék az Úrnak neve. Sajnos

Rendezvényekre hívják agyagozni, évente tízszer

ez itt nálunk nincs, a mi templomunkban elektronikus harang van, akkor harangoz, amikor ő akar, állítólag szatellit irányítja, de nincs meg ez a pontossága, hi-telessége, hagyománya.

Fejlődni csak úgy lehet, ha dolgozunk és imádkozunk

– *Hogyan lett presbiter?*

– Szüleim, nagyszüleim is vallásos, hitben megáldott személyek voltak. Nálunk nem volt kérdés, hogy vasárnap templomba megyünk vagy nem megyünk, mindig azt mondták, aki éjjel férfi, az legyen nappal is, tehát akár milyen hosszú óráig elnyúlt az udvarlás, bulizás vagy bármi, reggel első harangozásra fel kellett kelni, második harangozásra fel kellett öltözni, harmadik harangozásra a templomban kellett lenni. Nem is volt ez ellen soha semmi ellenszegülés. Ebben nőtem fel, ezt szoktam meg, nagyon is szerettem. Györgyfalván minden szombaton volt vallásóra. A kommunizmus idején sokszor a kerteken mentünk fel, mert a tan-testület ki volt állítva, hogy ne engedje a gyerekeket vallásóra menni. Vasárnap meg vasárnapra iskola volt, majdnem annyira tele volt a templom gyerekekkel, mint amennyire felnőtlen. Aranymondást tanultunk, minden költés éneket megtanultunk. Ünnepeken – új búzakenyér, karácsony – verset szavaltunk, mindig két betlehemes volt, a kis betlehemes a kis generációnak és a nagy betlehemes a konfirmandusoknak. Én ilyen szellemben nevelkedtem, és amikor 86-ban megnősültem és beköltöztem Kolozsvárra, beiratkoztam a Pata utcai templomba a feleségemmel együtt. Ott kereszteltük a lányunkat, rendszeres templomba járók voltunk. A presbitérium egy része már akkor Györgyfalváról származott. Egyszer rákérdezett valaki, hogy szeretnének-e bekapcsolódní a presbitérium életébe. Nagyon szívesen, ha tudok segíteni – válaszoltam. Beválasztottak, így vagyok már több mint két évtizede a Pata utcai fehér templom presbitere. Nagyon sok közmunka, építkezés volt a templomnál, hatalmas különbség van a templom mostani és a harminc évvel ezelőtti kinézete között, és abban nagyon sok munka, nagyon sok pénz és nagyon sok imádság van, mert ezt csak úgy lehet, ha az ember dolgozik és imádkozik. Most új lelkész van, új építkezés, új munka, ennek vége-hossza nincs, ott kell lenni, kerítést kell csinálni. Mi erre felelünk, én nagyon szívesen csinálom. Nagyon jó közösségünk van, talpraesett presbitérium, az elhunytak helyébe intelligens, tenni akaró fiatalok léptek. Rendezett a templom, az udvar, a közösségi terem, a segédlelkész lakás.

Sajnos a munkám most olyan, hogy minden második vasárnap reggel kilencig az iskolában vagyok, tehát nem tudok olyan gyakran részt venni az istentiszteleten, de imádkozok és a Jóistent kérem, segítsen, hogy minél tovább tudjam ezt a munkát végezni az iskolában, a kerámiában, az egyháznál is, és persze az otthoni munkákat, mert ott is akad elég. Édesanyámnak is segíték időnként, nem annyit, amennyit szeretnék vagy ő szeretné, de próbálok mindenhol helytállni. Az alapítvány is elég sok időt elvesz, mert eleinte csak néhány feladatot vállaltam,

de aztán rájöttem, hogy ennél sokkal többet lehet csinálni, elkezdtünk pályázni, és most ott tartunk, hogy az alapítvány ingatlanának utolsó emeletét – három szoba, fürdőszoba, előszoba, lépcsőház (új villanyszerelés, új padlózat, új plafon, új vakolat) – teljesen felújítottuk. Györgyfalvi hagyományos mesterségek alkotóháza lesz itt.

Mindörökké Györgyfalva

Akármiről beszélünk is, előbb-utóbb visszakanyarodunk Györgyfalvához. Józsa István azt meséli, a falu összetétele nagyon megváltozott, az iparosításkor a fiatalok elvándoroltak, mert bár közel van a város, nagyon-nagyon nehéz volt az ingázás.

– Olyan is volt, hogy Györgyfalváról, a kaputól a gyárig gyalog mentem, és akkor is oda kellett érni hat órára, a nyolc órát le kellett dolgozni. Maradtak az öregek, majd kiürültek a házak, és akkor elkezdődött a Kolozsvárról történő kiköltözés. Jött a változás, bevezették a gázt a faluban és leaszfaltozták az utat Kolozsvártól Györgyfalváig. Ez nagyon megváltoztatta a lakosság összetételét, elkezdtek orvosok, tanárok, IT-sek jönni, olyan emberek, akikre már lehet alapozni. Jó részük csak szállódnak használja a falut: este hazajön, lefekszik, reggel beül a kocsiba és bejön Kolozsvárra dolgozni; de rengetegen bekapcsolódnak a falu életébe, vállalják a közösségi munkát is falunapokon, informatikai munkát, háttér munkát, fizikai munkát.

Egy összeforrt, hagyományokkal rendelkező falu sok száz éven keresztül alakul ki. Aki jön, ki Bácsból, ki Székelyföldről, mindenki hozza a saját kultúráját. Ami Györgyfalván volt vagy nem érdekli, vagy nem tud semmit vagy nem is akar tudni róla. A hagyományokat most már a helybeliek is nagyon mellőzik, nem öltözik népviseletbe. A táncokat szeretnék tudni, de nem tanulják meg, nem kapcsolódnak be a hagyományörzésbe. Ez a hozzáállás, de reméljük, hogy a fiatalok közül még lesznek, akik továbbviszik, például Nagy Ákos feleségével, Kingával, Kun István, velük most végre van zenésze Györgyfalvának. Soha nem volt, mindig Kolozsról jöttek a zenészek, akik a györgyfalvi muzsikát, legényest zenélték. Most Mirza Miklós személyében van primásunk is. A Tokosból Vajdas Csabi – őt györgyfalvinak mondjuk, mert édesapja-édesanyja györgyfalvi származású – nagyon kötődik a györgyfalvi hagyományokhoz, szereti a zenélést és nagyon ügyes. Tóth Marci szintén györgyfalvi szülő gyereke, ő is nagybőgős, tehát most már, hosszú-hosszú évtizedek, évszázadok után van györgyfalvi zenész.

Reménykedünk, hogy a hagyományt nem kell majd Györgyfalván is a hamuból újraéleszteni. Gyönyörű szép ingek, fersingek vannak, gyönyörű mejjre valók, csizmák. Még nagyon sok lapul a padlákban, festett ládákban, amit még nem adtak el az emberek, és reméljük, hogy nem is fogják, megmarad a jövő generációnak, hogy azok is lássák, miért volt Györgyfalva Györgyfalva.

**Kérdezett: Szegedi Csaba
Szerkesztette: Kerekes Edit**

Erdélyi toborzó körúton járt a Refi-karaván

Szörvényvidékek nyolcadikos diákjait megszólítva a kollégiumban való továbbtanulás lehetőségét mozdítja elő toborzó körútján a Kolozsvári Református Kollégium. A február-márciusban zajló körúton Kolozs, Maros, Hargita, Szilágy, Maramaros, Beszterce-Naszód megye több iskolájába látogattunk líceumi és szakiskolai képzések bemutatóival.

KISS-CSEREY ZOLTÁN

Immár több mint három évtizede végzi kollégiumunk lankadatlan lendülettel e szolgálatot, melynek köszönhetően vidéki diákok százaai találták meg helyüket e falak között, és vált életük részévé meghatározó második otthonként bentlakás, temp-lom és iskola.

Diákjaink régi iskolái tárt kapukkal vártak, volt osztályfő-nők, tanárok elismerő tekintete fogadott, rég látott diákjait megpillantva, kissé elrészegült hangjuk mögött pedig érezni lehetett a jogos pedagógusi büszkeséget: *innen indult... ez volt az osztálya, itt futkáro-zott az udvaron. Nahát, te vagy az? Rád sem ismerek, hogy meg-nőttél!* Most is visszhangoznak a vissza-visszatérő kérdések.

Körutunkról hazatérve Gombkötő Mónika tizedikes di-ákunkkal beszélgettünk arról, milyen érzések ébredtek benne egykori iskolájába, a magyarói Palkó Attila Általános Iskolába tett közös látogatásunk hatására.

– Amikor megtudtam, hogy diáktársaimmal képviselem a Refit az iskola-népszerűsítő kör-útján, egész lényemet hatalmas nosztalgia és hála töltötte be. Őszintén nem hiányzott egyko-ri iskolám az elmúlt két évben, viszont most úgy éreztem, ha-zamegyek. Nem az a négy zord, fehér fal jutott eszembe, hanem a sok csínytevés, amit elkövet-tünk, hiányzott az osztályfő-nők hangja, a folyosó, és egyből úgy éreztem megint részese va-gyok annak a gyerekkori csodá-nak, amely valamikor bennem élt. Most is él bennem a gyerekkori csoda, minden emberben él, viszont eltakarja az otthonról való távolság, a vonatállomások, a buszmegálló, a sok csomag és az állandó „mivel mész vissza?” kérdés. Eszembe jutott a sok si-mogató kéz, a melengető moso-lyok, az intő szavak, amelyekben nyolc évig részem volt a régi is-kolámban.

Parajdon, a világháborús emlékműnél

Az út egy örökkévalóságnak tűnt... Más iskolánál is megáll-tunk, örömmel töltött el a nyol-cadikosok kíváncsi tekintete, csillogó szemeik úgy ragyogtak, mint az apró csillagok, amelyek fényleni próbálnak az univer-zumban. Úgy éreztem, ez ne-kem nem elég, a lelmem töb-bet kívánt, akár egy fukar em-ber, aki egész életében gyűjt és csak gyűjt... Végre megérkez-tünk! Amikor megláttam az is-kolát, könnybe lábadtak szemem. Bemenve, látva a sok ter-met, azokat a padokat, amelye-ket koptattam, és végignévze az arccokat, rájöttem, hogy ahogyan ott is az én helyemre kerül va-laki és ahogyan a kis herceg fe-lelős a rózsáért, úgy vagyok én is felelős a Refivel kapcsolatban. Úgy éreztem, hogy szavaim szá-mítanak, súlyuk van a nyolcadi-kosok számára. Ismertem őket. Szeretettel néztem a kíváncsi szemekbe és viszonztam a si-mogató mosolyokat. Diáktársai-mmal együtt bemutattuk a kol-légiumot. Meséltünk róla, hogy bár nem a legtökéletesebb is-ko-la, a maga nehézségeivel, pró-batételeivel számunkra otthon, család és persze olykor tanu-lás. A Kolozsvárra való vissza-indulás előtt szüleink (a karavá-nos csapatunkat alkotó diákok szülei) szeretettel fogadtak min-ket ebédre, kávéra, sütemény-re. Mindezeket együttvéve nem csoda, hogy nehezen váltak el a tekintetek iskolától, otthonról, arcoktól. Számomra ez a körút hatalmas élmény volt: a talál-kozás, a bemutatás, a hangok, a képek és az emberek. Két hosz-zú év után úgy éreztem: haza-ment a vándor – foglalta össze számunkra Mónika.

Azzal a felelősségtudattal kopogtattunk be diákjaink volt is-kolájának ajtaján, hogy ezek a

percek sok kisdíák számára meg-változtathatják elképzelt életút-jukat, vagy megerősíthetik őket abban a tudatban, hogy rájuk is várnak még csodák, és érdemes minden erőt összeszedve harcol-ni a megálmódott célokért.

Iskolabemutató körutunk mintegy záróakkordjának közös megélésére vártuk a felkeresett nyolcadikos diákokat szüleik-kel kollégiumunk nyílt napján, ahol ünnepi együttlétünk nyitó-áhíthatának részeként a RefiBand ifjúsági ének és zenekar hangolt bennünket Isten igéjének befogadására, amelynek visszacsen-gő gondolata ébresztette az ige-hallgatókat a közeledő virágva-sárnap üzenetére: az Úrnak van szüksége rád!

Az igazgatói köszöntés rávi-lágított az új keretek közti tanu-lási-tanítási folyamat iskolánk-ra jellemző diákközpontú jelle-gére, majd leendő osztályneve-lők tájékoztatták a résztvevőket a kollégiumban való továbbta-nuláshoz szükséges lépésekről.

Közösségi eseményeink el-maradhatatlan részeként a kol-légium énekkarának szolgálata tette találkozásunkat ünne-pélyesebbé. Interaktív tanár-di-ák percek, izgalmas kvíz, já-tékos vetélkedők, kísérletek, szabadulószo-ba várta leendő refiseinket. A protestáns iskola-történeti kiállítás a 16. század-tól napjainkig végigvezette lá-togatóinkat az oktatás fejlődésé-nek különféle stációin, mialatt a szülő-kollégiumunk és a Far-kas utcai templom történetével ismerkedhettek meg. A fiatalok a néptáncművészet közösség-formáló erejét élhették át a kol-légium Rézharang táncegyütte-sének bemutatóján, majd a mi-előbbi viszontlátás reményében búcsúztak egymástól jelenlegi és leendő refisek.

Az utóbbi hetekben mintegy 2000 km-t tettek meg a Refi diákjai

Dupla Káté: együtt a kolozsvári templomok konfirmandusai

Próbátételek, játékok, kihívások, üzenetek hat stációban

Interaktív, vicces, kalandos, mozgalmas, titokzatos, egyedi – ezek a szavak jellemzik legjobban a szombaton megrendezett Dupla Kátét, idén *Most tényleg...?* címmel. A koronavírus okozta kétéves szünet után a kolozsvári református egyházmege ifjúsági szövetsége, avagy röviden Kolozsvári

ri IKE újult erővel és annál nagyobb örömmel immár másodjára rendezte meg a hosszabb múltra visszatekintő jeles találkozót, amely mind az elsőéves, mind a másodéves konfirmandusokat rendhagyó kátéra invitálta, ahol játékos eszközökkel komolyabb témákat boncolgattak.

HATHÁZI EVELIN

Az idei rendezvénynek a Kolozsvár-bulgáriatelepi Református Egyházközség adott otthont, ahol a templom különböző pontjain stációk helyezkedtek el. A tizenkét kolozsvári ifiből (Alsóváros, Hidelve, Irisztelep, Kerekdomb, Szamosfalva, Bulgáriatelep, Tóköz, Törökvágás, Kolozsmonostor, Apahida, Kísbács és Kolozs) érkező mintegy száz résztvevő kisebb csoportokat alkotva indult felfedezőútra, hogy mihamarabb kiállják a kolozsvári IKE-csapat kihívásait. Összesen hat stációt látogattak meg a csapatok, hol kreativitásukat, hol bizalmukat, agyafúrtságukat vagy éppenséggel a másokra való odafigyelési készségüket téve próbára. Az állomások során olyan mindennapi helyzetekben találtak magukat, amelyek felhívták a figyelmüket a tinédzserkor dilemmáira, a modern kor veszélyeire, illetve arra, hogy kikre számíthatnak és Ki az, aki mindig szeretettel meghallgatja belső gondolataikat, fohászukat. A stációk játéka és feladatai egy-egy rejtett kihívást, üzenetet hordoztak, amelyek előkészítették a későbbi előadást.

A vendégelőadó nem más volt, mint Barta István lelkész, aki a *Dzsingisz kán és a sólyom* történetére alapozva interaktív módon beszélgetett a konfirmandusokkal belső és külső harcokról, feltárva eme harcok mivoltát, kiváltó okait, valamint a vigyázó sólymok kilétét és az egymásra történő odafigyelés fontosságát.

Mint mindig, a jó hangulatot nemcsak az eleven és jó-

kedvű csapat biztosította, hanem a Laudate együttessel közös pörgős és dallamos dicsőítés is. A kolozsvári egyházmege konfirmandusai emlékezetes szombatot tudhatnak maguk mögött. Aki nem jutott el, az se búsuljon, hisz jövőre újra várja őket a nem mindennapi Dupla Káté, a Kolozsvári IKE önkéntesei ugyanis törhetetlen lelkesedéssel tervezgetik az újabb közös együttételt.

Száz fiatal Kolozsvár tucatsy egyházközségéből

Identitáskeresés ifi istentiszteletekkel: ki az én, ki a mi?

Ki vagyok én, ki vagy te, kik vagyunk mi, kik ők? Ezek lehetnek azok a kérdések, amelyek egy mai fiatalban identitásával kapcsolatban felmerülnek. Kérdések, amelyek minden korosztályt foglalkoztatnak, de a dilemmát és a lehetséges válasz kutatását mindenki más szögből közelíti meg. A Kakasos templom (Kolozsvár-felsővárosi Egyházközség) böjti időszakban zajlott ifjúsági istentisztelet-sorozatában próbáltuk megtalálni azt a témát és az ehhez kapcsolódó nyelvezetet, amely minden fiatalhoz szól, legyen az tinédzser vagy már fiatal felnőtt.

PÉNTEK DOMSCHY MERCÉDESZ KLÁRA

Az első vasárnapon a *Ki vagyok én?* kérdés alapján a Krisztus testtagjainak fontosságáról beszélünk. A prédikáció azt próbálta megerősíteni a fiatalokban, hogy mindegyiküknek szerepe van, mindegyikük értékes és pótolhatatlan. A második vasárnapon a Jak 5,17–20 alapján szólt az igehirdetés. A *Ki vagy te?* kérdésre kapott válasz arra intett, hogy fontos meglátnunk az embertársainkat, jó, ha nem síklunk el egymás fölött, hanem kérdezzük egymásról, mielőtt ítéletet mondanánk valaki felett. A harmadik, különleges találkozón a keresztyén ember ajándék mivoltát hangsúlyozó igehirdetés mellett a Magyarbikali Gyermekzenekar szolgálatának örülhettünk. A zárótalálkozás a Babel tornya történetének alapján arra világított rá, hogy nincs mi, ti és ők különállóan, hanem mindannyian Mi vagyunk Isten színe előtt, és így is kell viszonyulnunk egymáshoz. Az istentisztelet lejártaival a tojásírás művészetét sajátíthattuk el kedves gyülekezeti tagunk, Széman Rózsa vezetésével, ez a foglalkozás is kiváltképp érdekesnek és élvezetesnek bizonyult a fiatalok számára.

Ifjúsági csoportunk önkéntesét, Székely Krisztinát a szervezés élményeiről kérdeztük.

– A böjti ifjúsági istentiszteletek nagy izgalommal indultak, mint minden szervezés.

Rengeteg ötletünk volt, azt sem tudtuk, melyiket valósítsuk meg hamarabb. Munkacsoportokat hoztunk létre mindegyik feladatkörre a kávé és a tea elkészítésétől egészen az ifjúsági énekek begépeléséig. Mindenkinek olyan feladatot kerestünk, amiben jól érezheti magát és egyben hozzájárulhat a munka folyamatok gördülékeny működéséhez. Az első vasárnapon sokat tanultunk, rájöttünk, hogy a vártnál is többen jöttek, és a hazaindulás pillanatához közeledve mindenki maradt volna még. Nagyon jó hangulatban zajlottak a tevékenységek! A hagyományos istentisztelet

elemait megtartva a lelkipásztorok (Kerekgyártó Zsolt és dr. Ballai Zoltán Ferenc) és az ifjúsági vezető (Domschy Mercédesz) sokkal fiatalosabb, közvetlenebb liturgiát állítottak össze, amely a hagyományos liturgiai elemeket ifjúsági énekekkel és könnyedebb, érthetőbb nyelvezettel egészítette ki. Nagyon jó volt, hogy a textust minden alkalommal valamelyik ifis társunk olvashatta fel, így szerves részévé váltunk az istentiszteletnek is. A szertartást követően hátul, a gyülekezeti teremben keksz, tea, kávé és más ropogtatnivaló

lő várt. Eleinte kicsit izgultam, hogy mi lesz, ha senki sem akar majd hátra jönni, de Isten erről is gondoskodott olyannyira, hogy a teáért felelős csapattársak nem győzték főzni az újabb adagokat, hisz megtelt a terem. Nagyon örvendek és hálás vagyok, hogy lehetőségünk volt ezt megszervezni. Az utólagos visszajelzések alapján egész sikeresnek bizonyult istentisztelet-sorozatunk. Az ilyen rendezvények tudják éltetni a fiatalokban a hitet és ösztönözni őket az Istennel való közösségre – mondta a fiatal szervező.

Boér Hanga Beatrix nem bánta meg, hogy barátai unszolásának engedve részt vett a rendezvényen.

– Barátaim kitartó biztatására elmentem az első ifjúsági istentiszteletre. Nagyon felemelő, amikor az én korosztályom összegyűlve dicsőíti Istent. Az ifjúsági istentisztelet alatt leginkább az interaktivitás tetszett a tiszteletes úr részéről, ahogy érdeklődött az újonnan érkezettekéről, mint amilyen én is voltam, ugyanakkor mégis otthonos közegben éreztem magam. Első istentisztelet után meg is invitáltak az ifis csoportba, amit nagyon élveztem. Nagyon boldogan mondhatom, hogy ez a fiatal közeg meghozta a kedvem ahhoz, hogy a közösség része legyek és még többször dicsőíthessem velük együtt az Urat.

A rendezvény mintegy zárásaként a Felsővárosnál ifjúsági napot szervezünk az időjárás függvényében április végén, május elején.

Népszerűnek bizonyult a tojásírásműhely